Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

13 päivänä heinäkuuta 2017*

Ennakkoratkaisupyyntö – Kulutustavaroiden myynti ja takuu – Direktiivi 1999/44/EY – 5 artiklan 1 kohta – Myyjän vastuuaika – Vanhentumisaika – 7 artiklan 1 kohdan toinen alakohta – Käytetyt tavarat – Myyjän vastuun rajoittaminen sopimuksella

Asiassa C-133/16,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka cour d'appel de Mons (Monsin toisen asteen tuomioistuin, Belgia) on esittänyt 22.2.2016 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 4.3.2016, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

**Christian Ferenschild**

vastaan

**JPC Motor SA,**

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. da Cruz Vilaça sekä tuomarit M. Berger (esittelevä tuomari), A. Borg Barthet, E. Levits ja F. Biltgen,

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Christian Ferenschild, edustajanaan P.-E. Partsch, avocat,

– Belgian hallitus, asiamiehinään J. Van Holm, J.-C. Halleux ja M. Jacobs,

– Itävallan hallitus, asiamiehenään C. Pesendorfer,

– Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi G. Goddin ja D. Roussanov, sittemmin Goddin ja C. Valero,

kuultuaan julkisasiamiehen 6.4.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

**tuomion**

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25.5.1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY (EYVL 1999, L 171, s. 12) 5 artiklan 1 kohdan ja 7 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Christian Ferenschild ja JPC Motor SA ja jossa on kyse muun muassa sellaisen vahingon korvaamista koskevasta vaatimuksesta, joka on aiheutunut siitä, että mainitulta yhtiöltä hankitussa ajoneuvossa on väitetysti ollut virhe.

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

### *Unionin oikeus*

3 Direktiivin 1999/44 johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”tavaran on ennen kaikkea oltava sopimuksessa yksilöidyn mukainen; sopimuksenmukaisuuden periaatteen voidaan katsoa olevan yhteinen eri kansallisille oikeusperinteille; tietyissä kansallisissa oikeusperinteissä ei ehkä ole mahdollista nojautua yksinomaan tähän periaatteeseen kuluttajan vähimmäissuojan takaamiseksi; varsinkin näissä oikeusperinteissä täydentävät kansalliset säännökset voivat olla käyttökelpoisia kuluttajan suojan takaamiseksi silloin, kun osapuolet eivät ole sopineet nimenomaisista sopimusehdoista tai ovat sopineet ehdoista tai tehneet sopimuksia, joilla välittömästi tai välillisesti syrjäytetään kuluttajan oikeudet tai rajoitetaan niitä ja jotka, siinä laajuudessa kuin kyseiset oikeudet perustuvat tähän direktiiviin, eivät sido kuluttajaa”.

4 Kyseisen direktiivin johdanto-osan 16 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”käytettyjen tavaroiden erikoisluonteen vuoksi niitä on tavallisesti mahdoton vaihtaa; kuluttajalla ei siten yleisesti ole kyseisten tavaroiden vaihto-oikeutta; jäsenvaltiot voivat tällaisten tavaroiden kaupassa sallia, että osapuolet sopivat lyhyemmästä vastuuajasta”.

5 Direktiivin johdanto-osan 17 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”on aiheellista rajoittaa aikaa, jona myyjä on vastuussa tavarassa luovutushetkellä olleesta virheestä; jäsenvaltiot voivat myös asettaa kuluttajan oikeuksien käyttämiselle vanhentumisajan, edellyttäen, että se on vähintään kaksi vuotta luovutushetkestä; jos kansallisessa lainsäädännössä säädetään, että vanhentumisaika alkaa muusta ajankohdasta kuin luovutushetkestä, kansallisessa lainsäädännössä säädetyn vanhentumisajan kokonaispituuden on oltava vähintään kaksi vuotta luovutushetkestä”.

6 Direktiivin 1999/44 johdanto-osan 24 perustelukappaleessa täsmennetään seuraavaa:

”jäsenvaltioilla on oltava mahdollisuus antaa tai pitää voimassa tämän direktiivin soveltamisalalla tiukempia säännöksiä vielä korkeamman kuluttajansuojan tason takaamiseksi”.

7 Saman direktiivin 1 artiklan, jonka otsikko on ”Soveltamisala ja määritelmät”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tämän direktiivin tavoitteena on kuluttajien yhdenmukaisen vähimmäissuojan takaamiseksi sisämarkkinoilla lähentää jäsenvaltioiden lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, jotka koskevat kulutustavaroiden kauppaa ja takuita koskevia tiettyjä seikkoja.”

8 Mainitun direktiivin 3 artiklan, jonka otsikko on ” Kuluttajan oikeudet”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Myyjä on vastuussa kuluttajalle virheestä, joka on olemassa tavaran luovutushetkellä.

2. Virheen johdosta kuluttajalla on oikeus saada tavara saatetuksi sopimuksen mukaiseksi vastikkeetta korjaamalla tai vaihtamalla tavara 3 kohdan mukaisesti taikka saada asianmukainen hinnanalennus tai purkaa sopimus kyseisten tavaroiden osalta 5 ja 6 kohdan mukaisesti.”

9 Saman direktiivin 5 artiklan, jonka otsikko on ”Määräajat”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Myyjän katsotaan olevan 3 artiklan mukaan vastuussa, jos virhe ilmenee kahden vuoden kuluessa tavaran luovutuksesta. Jos 3 artiklan 2 kohdassa säädettyjä oikeuksia koskee kansallisen lainsäädännön nojalla vanhentumisaika, tämän ajan on oltava vähintään kaksi vuotta luovutushetkestä.”

10 Direktiivin 1999/44 7 artiklan, jonka otsikko on ”Pakottavuus”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Sellaiset sopimusehdot tai sopimukset, joista on sovittu myyjän kanssa ennen kuin virhe on saatettu hänen tietoonsa ja joilla suoraan tai välillisesti syrjäytetään tai rajoitetaan tähän direktiiviin perustuvia oikeuksia, eivät sido kuluttajaa kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että myyjä ja kuluttaja voivat käytetyn tavaran kaupassa sopia ehdoista tai tehdä sopimuksia, joiden mukaan myyjän vastuuaika on lyhyempi kuin 5 artiklan 1 kohdassa säädetään. Tällaisen lyhyemmän määräajan on oltava vähintään vuosi.”

11 Kyseisen direktiivin 8 artiklassa, jonka otsikko on ”Kansallinen lainsäädäntö ja vähimmäissuoja”, säädetään seuraavaa:

”1. Tähän direktiiviin perustuvien oikeuksien käyttäminen ei rajoita muita oikeuksia, joihin kuluttaja voi vedota sopimukseen perustuvaa tai sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevien kansallisten säännösten perusteella.

2. Jäsenvaltiot voivat antaa tai pitää voimassa tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia perustamissopimuksen mukaisia tiukempia säännöksiä varmistaakseen kuluttajansuojan korkeamman tason.”

### *Belgian oikeus*

12 Belgian oikeudessa direktiivi 1999/44 on saatettu osaksi siviililakikoonnosta kuluttajansuojasta kulutushyödykkeiden myynnissä 1.9.2004 annetulla lailla (loi du 1er septembre 2004 relative à la protection des consommateurs en cas de vente de biens de consommation; Moniteur belge, 21.9.2004, s. 68384), joka on tullut voimaan 1.1.2005.

13 Siviililakikoonnoksen 1649 quater §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Myyjä on vastuussa kuluttajalle virheestä, joka on olemassa tavaran luovutushetkellä ja joka ilmenee kahden vuoden kuluessa tavaran luovutuksesta.

– –

Ensimmäisessä kohdassa säädetystä poiketen myyjä ja kuluttaja voivat käytetyn tavaran kaupassa sopia lyhyemmästä kuin kahden vuoden määräajasta, jonka on kuitenkin oltava vähintään vuosi.

– –

3. Kuluttajan kanneoikeus vanhentuu vuoden kuluttua siitä, kun hän havaitsi virheen; tämä vanhentumisaika ei voi kuitenkaan umpeutua ennen kuin 1 momentissa säädetty kahden vuoden määräaika on päättynyt.

– –”

**Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys**

14 Ferenschild, joka on Belgiassa asuva Alankomaiden kansalainen, on ostanut 21.9.2010 käytetyn auton JPC Motorilta 14 000 euron hintaan.

15 Direction pour l’immatriculation de véhicules (ajoneuvorekisteriviranomainen, Belgia) epäsi 22.9.2010 kyseisen ajoneuvon rekisteröinnin, koska mainittu ajoneuvo oli merkitty varastetuksi Schengen-tietojärjestelmässä. Näin ollen todettiin, ettei kyseinen ajoneuvo ollut sopimuksen mukainen.

16 Ferenschildin oikeusturvavakuutuksen antaja ilmoitti JPC Motorille kyseisestä virheestä 7.10.2010. Mainittu vakuutuksenantaja väitti myyjän olevan vastuussa kyseisen ajoneuvon piilevästä toiminnallisesta virheestä, vaati myyjää ottamaan auton takaisin ja palauttamaan myyntihinnan sekä korvaamaan myyntipäivän ja tulevan kaupanpurkupäivän välisenä aikana mahdollisesti aiheutuvat kulut tai menetykset.

17 JPC Motorin käynnistämien toimenpiteiden jälkeen ilmeni, että todellisuudessa ajoneuvoa koskevat asiakirjat, eikä itse ajoneuvo, oli varastettu tarkoituksena ”naamioida” Italiassa oleva samankaltainen ajoneuvo, jonka alkuperä oli laiton. Ajoneuvorekisteriviranomainen rekisteröi näin ollen Ferenschildin ostaman ajoneuvon lainmukaisesti 7.1.2011.

18 Ferenschildin lainopillinen avustaja vaati 21.10.2011 JPC Motoria korvaamaan asiakkaalleen kyseisen ajoneuvon virheestä aiheutuneet vahingot.

19 JPC Motorin kiistettyä vahingonkorvausvaatimuksen vedoten siihen, että se oli esitetty liian myöhään, Ferenschild nosti 12.3.2012 kanteen kyseistä yhtiötä vastaan tribunal de commerce de Monsissa (Monsin ensimmäisen asteen kauppatuomioistuin, Belgia) saadakseen korvauksen kyseisen ajoneuvon virheestä aiheutuneista vahingoista. Hän vaati korvaavan ajoneuvon vuokrauskulujen ja aiheutuneiden hallinnollisten maksujen korvaamista sekä ostetun ajoneuvon arvonalenemiseen perustuvaa hinnanalennusta 7.10.2010 lukien laskettavine hyvityskorkoineen ja lakisääteisine korkoineen.

20 Tribunal de commerce de Mons hylkäsi Ferenschildin vaatimuksen 9.1.2014 antamallaan tuomiolla.

21 Ferenschild valitti tästä tuomiosta 3.4.2014 cour d’appel de Monsiin (Monsin toisen asteen tuomioistuin, Belgia).

22 Cour d’appel de Mons katsoi 8.6.2015, että myydyssä ajoneuvossa oli siviililakikoonnoksen 1649 §:ssä ja sitä seuraavissa pykälissä tarkoitettu virhe mutta että mainittu puute oli korjaantunut kyseisen ajoneuvon rekisteröinnin yhteydessä. Se määräsi kuitenkin viran puolesta aloittamaan uudelleen suullisen käsittelyn, jotta asianosaiset voisivat esittää näkemyksensä muun muassa kanneoikeuden vanhentumisesta.

23 Pääasiassa kyseessä olevan kanneoikeuden vanhentumisesta ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ilmoittaa ensinnäkin, että on erotettava toisistaan ”takuuaika” ja ”vanhentumisaika”.

24 Tältä osin se täsmentää yhtäältä, että siviililakikoonnoksen 1649 quater §:n 1 momentissa säädetty takuuaika on kaksi vuotta tavaran luovutuksesta. Mainitun säännöksen kolmannen kohdan mukaan kyseistä määräaikaa voidaan myyntisopimuksen osapuolten yhteisestä sopimuksesta lyhentää käytettyjen tavaroiden osalta siten, että vähimmäiskesto on yksi vuosi. Nyt käsiteltävässä asiassa pääasian asianosaiset ovat ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan käyttäneet tätä mahdollisuutta lyhentää takuuaika vuoteen.

25 Toisaalta siviililakikoonnoksen 1649 quater §:n 3 momentissa säädetty vanhentumisaika on vuosi siitä päivästä lukien, jolloin kuluttaja havaitsi virheen, mutta vanhentumisaika ei voi kuitenkaan umpeutua ennen kuin kyseisen pykälän 1 momentissa säädetty kahden vuoden määräaika on päättynyt.

26 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa toiseksi, että nyt käsiteltävässä asiassa kanne on nostettu 12.3.2012 eli yli vuosi sen jälkeen, kun kyseessä oleva ajoneuvo on toimitettu, mikä on tapahtunut 21.9.2010, ja kyseisen ajoneuvon virhe on todettu, mikä on tapahtunut 22.9.2010.

27 Tässä asiayhteydessä esiin nousee kysymys siviililakikoonnoksen 1649 quater §:n 3 momentin tulkinnasta; se koskee vanhentumisaikaa senkaltaisessa tilanteessa, josta pääasiassa on kyse ja jossa takuuaika on yhteisestä sopimuksesta lyhennetty vuoteen. Mainittu tuomioistuin pohtii täsmällisemmin sanottuna sitä, onko mainitunlaisessa tilanteessa mainitussa säännöksessä tarkoitettua vuoden vanhentumisaikaa jatkettava siihen saakka, että mainitun pykälän 1 momentissa tarkoitettu kahden vuoden takuuaika päättyy.

28 Tältä osin JPC Motor tuo esiin muun muassa, että kun otetaan huomioon se, että siviililakikoonnoksen 1649 quater §:n 3 momentin tarkoituksena on estää se, että kuluttajan kanneoikeus vanhenisi ennen takuuajan päättymistä, vanhentumisajan jatkaminen kahden vuoden määräajan päättymiseen saakka ei ole perusteltua silloin, kun takuuaika on pätevästi lyhennetty vuoteen. Mainitunlaisessa tilanteessa kyseistä säännöstä olisi JPC Motorin mukaan tulkittava niin, että kuluttajan kanneoikeuden vanhentumisaika voi päättyä ennen käytetyn tavaran luovutuksesta laskettavan kahden vuoden määräajan päättymistä.

29 Ferenschild puolestaan väittää erityisesti, että direktiivin 1999/44 ja tarkemmin sanottuna sen 5 artiklan 1 kohdan ja 7 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot eivät voi säätää kuluttajan kanneoikeuden osalta käytetyn tavaran myynnissä vanhentumisajasta, joka on alle kaksi vuotta kyseisen tavaran luovutuksesta.

30 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan sen vuoksi, että siviililakikoonnoksen 1649 quater §:n 3 momenttia voitaisiin tulkita siten, että kuluttajan kanneoikeuden vanhentumisaika umpeutuu ennen kuin käytetyn tavaran luovutuksesta laskettava kahden vuoden määräaika on päättynyt, on tutkittava, ovatko Belgian oikeuden säännökset sopusoinnussa direktiivin 1999/44 ja erityisesti kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdan ja 7 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan kanssa.

31 Cour d'appel de Mons on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko – – direktiivin 1999/44 5 artiklan 1 kohtaa ja 7 artiklan 1 kohdan toista alakohtaa yhdessä luettuina tulkittava siten, että ne ovat esteenä sellaiselle kansallisen oikeuden säännökselle, jota tulkitaan siten, että käytettyjen tavaroiden kaupassa kuluttajan kanneoikeuden vanhentumisaika umpeutuu ennen virheellisen tavaran luovutuksesta laskettavan kahden vuoden määräajan päättymistä silloin, kun myyjä ja kuluttaja ovat sopineet alle kahden vuoden takuuajasta?”

**Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu**

32 Kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyrkii selvittämään lähinnä, onko direktiivin 1999/44 5 artiklan 1 kohtaa ja 7 artiklan 1 kohdan toista alakohtaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä sellaiselle jäsenvaltion säännölle, jonka mukaan kuluttajan kanneoikeuden vanhentumisaika voi olla alle kaksi vuotta tavaran luovutuksesta silloin, kun mainittu jäsenvaltio on käyttänyt kyseisen direktiivin mainituista säännöksistä toisessa annettua mahdollisuutta ja kun myyjä ja kuluttaja ovat sopineet myyjän vastuun kestoksi kyseisen käytetyn tavaran osalta alle kaksi vuotta eli tässä vuoden.

33 Jotta ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle voidaan antaa hyödyllinen vastaus, on ensinnäkin muistutettava siitä, että direktiivin 1999/44 5 artiklan, jonka otsikko on ”Määräajat”, 1 kohdassa säädetään, että kahden määräajan, joilla on kummallakin eri tavoite, välillä on tehtävä ero.

34 Yhtäältä on kyse kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetusta määräajasta eli myyjän vastuuajasta, jolla viitataan ajanjaksoon, jonka kuluessa kyseessä olevan tavaran virheen ilmeneminen johtaa mainitun direktiivin 3 artiklassa säädetyn myyjän vastuun toteutumiseen ja siis luo kuluttajalle viimeksi mainitussa artiklassa säädettyjä oikeuksia. Kyseinen myyjän vastuuaika on lähtökohtaisesti kaksi vuotta tavaran luovutuksesta.

35 Toisaalta mainitun direktiivin 5 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettu määräaika on vanhentumisaika, joka vastaa ajanjaksoa, jonka kuluessa kuluttaja voi tehokkaasti käyttää myyjän vastuuajan kuluessa suhteessa myyjään syntyneitä oikeuksia.

36 Toiseksi, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 52 kohdassa todennut, vaikka direktiivin 1999/44 artiklan 5 kohdan 1 kohdassa edellytetään sellaisesta myyjän vastuuajasta säätämistä, joka lähtökohtaisesti on kestoltaan vähintään kaksi vuotta tavaran luovutuksesta, siinä jätetään kansallisille lainsäätäjille päätös kuluttajan kanneoikeuden vanhentumisajan käyttöönottamisesta.

37 Kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdan toisen virkkeen, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin johdanto-osan 17 perustelukappaleen kanssa, sanamuodosta ilmenee kuitenkin, että silloin kun kansallisessa oikeudessa on otettu käyttöön vanhentumisaika, mainittu aika ei voi päättyä kyseisen tavaran luovuttamista seuraavien kahden vuoden kuluessa edes siinä tapauksessa, että kyseisen kansallisen oikeuden mukaan mainittu määräaika ei ala kulua mainitun tavaran luovutuspäivästä.

38 Edellä esitetyistä näkökohdista seuraa, että muun muassa direktiivin 1999/44 1 artiklan 1 kohdan mukaan kuluttajien yhdenmukaisen vähimmäissuojan takaamiseksi sisämarkkinoilla sen 5 artiklan 1 kohdassa otetaan käyttöön kaksi eri määräaikaa eli myyjän vastuuta koskeva määräaika ja vanhentumisaika. Kummankin kyseisistä määräajoista pakottava vähimmäiskesto on lähtökohtaisesti kaksi vuotta tavaran luovutuksesta.

39 Mainitun vähimmäiskeston pakottava luonne on vahvistettu kyseisen direktiivin 7 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin johdanto-osan seitsemännen perustelukappaleen kanssa, sanamuodolla, koska mainitun säännöksen mukaan asianosaiset eivät lähtökohtaisesti voi siitä poiketa sopimuksin ja jäsenvaltioiden on valvottava sen noudattamista (ks. vastaavasti tuomio 4.6.2015, Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, 55 kohta).

40 Kolmanneksi, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 53 kohdassa todennut, jo direktiivin 1999/44 5 artiklan 1 kohdan sanamuodosta voi päätellä, etteivät myyjän vastuuajan ja mahdollisen vanhentumisajan kestot liity toisiinsa. Kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä ei viitata mainitun säännöksen ensimmäiseen virkkeeseen. Näin ollen toisin kuin erityisesti Belgian hallitus kirjallisissa huomautuksissaan väittää, mainitussa säännöksessä ei aseteta mahdollisen vanhentumisajan kestoa riippuvaiseksi myyjän vastuuajan kestosta.

41 Kun kaikki edellä esitetty otetaan huomioon, on todettava yhtäältä, että vanhentumisajan kahden vuoden vähimmäiskesto tavaran luovutuksesta lukien on direktiivissä 1999/44 taatun kuluttajansuojan tärkeä tekijä, ja toisaalta, että mainitun määräajan kesto ei riipu myyjän vastuuajan kestosta.

42 Neljänneksi on katsottava, että mainitun direktiivin 7 artiklan 1 kohdan toinen alakohta, jonka mukaan jäsenvaltioilla on mahdollisuus säätää, että myyjä ja kuluttaja voivat käytetyn tavaran kaupassa sopia, että myyjän vastuuaika on lyhyempi kuin saman direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa säädetty aika, mutta kuitenkin vähintään yksi vuosi, ei oikeuta erilaiseen tulkintaan.

43 Tältä osin on todettava, että direktiivin 1999/44 7 artiklan 1 kohdan toinen alakohta ei koske vanhentumisaikaa vaan ainoastaan sellaista myyjän vastuuaikaa, joka mainitaan kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä. Mainitun direktiivin eri kielitoisinnoissa ja muun muassa espanjan-, englannin-, ranskan- ja italiankielisissä toisinnoissa kyseisen direktiivin 7 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa viitataan nimittäin ”myyjän vastuuseen”.

44 Lisäksi saksankielisessä toisinnossa direktiivin 1999/44 7 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan sanamuoto on tältä osin vielä eksplisiittisempi. Kun mainitun säännöksen ensimmäisessä virkkeessä nimittäin säädetään mahdollisuudesta rajoittaa mainitun direktiivin 5 artiklan 1 kohdan mukaista myyjän vastuuaikaa käytettyjen tavaroiden osalta (”der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen”), sen toisessa virkkeessä todetaan nimenomaan, että kyseinen mahdollisuus koskee myyjän vastuuaikaa (”diese kürzere Haftungsdauer”).

45 Lisäksi mainitun direktiivin johdanto-osan 16 perustelukappale, siltä osin kuin siinä mainitaan, että käytettyjen tavaroiden osalta jäsenvaltiot voivat sallia, että osapuolet sopivat ”lyhyemmästä vastuuajasta”, vahvistaa tämän tulkinnan.

46 Toiseksi on muistutettava siitä, että – kuten tämän tuomion 39 kohdassa on jo täsmennetty – direktiivin 1999/44 5 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun kaltainen myyjän vastuuaika, joka kestää kaksi vuotta tavaran luovutuksesta, on pakottava määräaika, josta sopimuspuolet eivät lähtökohtaisesti voi poiketa. Näin ollen – kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 74 ja 75 kohdassa todennut – kyseisen direktiivin 7 artiklan 1 kohdan toinen alakohta, jossa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus säätää, että sopimuspuolet voivat käytetyn tavaran kaupassa sopia lyhyemmästä myyjän vastuuajasta, joka on vähintään yksi vuosi, on poikkeussäännös, jota on tulkittava suppeasti (ks. analogisesti tuomio 1.3.2012, González Alonso, C-166/11, EU:C:2012:119, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

47 Näin ollen jäsenvaltioiden mahdollisuus säätää, että sopimuspuolet voivat käytetyn tavaran kaupassa rajoittaa myyjän vastuuajan yhteen vuoteen tavaran luovutuksesta, ei voi mahdollistaa sitä, että jäsenvaltiot säätävät myös, että sopimuspuolet voivat lyhentää mainitun direktiivin 5 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettua vanhentumisaikaa.

48 Lopuksi on muistutettava siitä, että jäsenvaltioiden on kunnioitettava direktiivissä 1999/44 säädettyä suojan vähimmäistasoa. Vaikka jäsenvaltiot siis saman direktiivin 8 artiklan 2 kohdan, luettuna yhdessä mainitun direktiivin johdanto-osan 24 perustelukappaleen kanssa, mukaan voivat antaa tai pitää voimassa kyseisen direktiivin soveltamisalaan kuuluvia tiukempia säännöksiä varmistaakseen kuluttajansuojan vielä korkeamman tason, säännöksillä ei sitä vastoin voida heikentää unionin lainsäätäjän säätämiä takeita (ks. vastaavasti tuomio 17.4.2008, Quelle, C-404/06, EU:C:2008:231, 36 kohta).

49 Pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kansallinen sääntö, jolla sallittaisiin myyjän vastuuajan rajoittaminen vuoteen, merkitsee kuluttajan hyväksi säädetyn vanhentumisajan lyhentämistä, ja se johtaisi kuluttajan suojan alempaan tasoon ja heikentäisi kuluttajalla direktiivin 1999/44 mukaan olevia takeita. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 93 kohdassa todennut, kuluttajalta evättäisiin

nimittäin tällöin oikeussuojakeinot kokonaan jo ennen tavaran luovutushetkestä laskettavan kahden vuoden määräajan päättymistä, vaikka mainittu määräajan kesto on taattu kuluttajalle kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä.

50 Kun kaikki edellä esitetty otetaan huomioon, esitettyyn kysymykseen on vastattava, että direktiivin 1999/44 5 artiklan 1 kohtaa ja 7 artiklan 1 kohdan toista alakohtaa on tulkittava siten, että ne ovat esteenä sellaiselle jäsenvaltion säännölle, jonka mukaan kuluttajan kanneoikeuden vanhentumisaika voi olla alle kaksi vuotta tavaran luovutuksesta silloin, kun mainittu jäsenvaltio on käyttänyt kyseisen direktiivin mainituista säännöksistä toisessa annettua mahdollisuutta ja kun myyjä ja kuluttaja ovat sopineet myyjän vastuun kestoksi kyseisen käytetyn tavaran osalta alle kaksi vuotta eli tässä vuoden.

## Oikeudenkäyntikulut

51 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

**Kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25.5.1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY 5 artiklan 1 kohtaa ja 7 artiklan 1 kohdan toista alakohtaa on tulkittava siten, että ne ovat esteenä sellaiselle jäsenvaltion säännölle, jonka mukaan kuluttajan kanneoikeuden vanhentumisaika voi olla alle kaksi vuotta tavaran luovutuksesta silloin, kun mainittu jäsenvaltio on käyttänyt kyseisen direktiivin mainituista säännöksistä toisessa annettua mahdollisuutta ja kun myyjä ja kuluttaja ovat sopineet myyjän vastuun kestoksi kyseisen käytetyn tavaran osalta alle kaksi vuotta eli tässä vuoden.**

Allekirjoitukset